

Landskap: *Småland* Upptecknat av: *Vilhelm Karlsson*
 Härad: *Kimmeråd* Adress: *Vederslöv*
 Socken: *Vederslöv* Berättat av: _____
 Uppteckningsår: *1938* Född år _____ i _____

	sid.
Uppteckningen rör <i>Ijans allastunn.</i>	1.
<i>Hon gammam fick sin</i>	
<i>äkta man tillbaka.</i>	1-2.
<i>En pägen om skogsfunn.</i>	2.

2 sid.

S ä g n e r f r å n V e d e r s l ö v .

T j u r v a l l a s t e n e n .

I en skogsmark en fjärdingsväg söder om Odenslanda by i Vederslövs sock står en större sten. Stenen ifråga är ungefär tre meter hög och fem till sju meter i omkrrets. Den kallas av folket i bygden för Tjurvallastenen. Hur den detta namn förtäljer säggen följande: I skogen bodde förlängesedan en jätt betraktade ett visst marområde som sitt. Jätten markerade sitt område genom att sätta upp märkesstenar i gränserna av sin mark och ve den människa som förade sig in på hans område. Människorna voro emellertid ytterst försiktiga och satte inte gärna sin fot inom det område, där den fruktade resen härskade. Men hände sig så en dag, att en gumma under bärplockning föll för freste att plocka bär på jättens mark. Hon hade emellertid inte länge hållit till innanför ^{en} jättens märkespålar, förtän hon stördes av ett fruktansvärt böländ som ökade vida omkring i skogen. I fyrsprång kom jättens tjur - en best av alla förskräckligaste slag - rusande mot gumman.

I gummans omedelbara stod en av jättens märkesstenar och undkommande säker död lyckades det henne, att äntra sig upp på denna. Från den dagen fi stenen heta Tjurvallastenen, och så heter den ännu. Längre trodde de gamle, att stenen vänder sig ett varv var gång, den hör tonerna från Vederslövs kyrkor - något som vi sena tiders barn mycket väl begriper.

Hur gumman fick sin äkta man tillbaka.

I Ljungsåkra by i samma socken bodde i början av 1860-talet ett äkta som levde i ständig oenighet med varandra. Den ena äktenskapliga striden var knappast avlöst förrän en ny började. Det heter visserligen, att det inte ärens skuld ^{Men i Dalha} att två trätar. ^{och var det gumman's skuld.} Hon hade ett ovanligt starkt målföre och hon var tillika en ondsint orostiftare, som aldrig lämnade mannen någon ro. Mannen

tålmodig och hårdade ut i det längsta, men till sist stod den gamla visa sanningen klar för honom, att det är bättre att bo allena i ett öde land, än vara gift med en elak och trätgirrig kvinna. En natt, när hustrun sov, rymde hon från henne och hemmet.

Hustruns vrede över mannens försvimmande var naturligtvis stor, men dessbättre visste hon ett medel varmed hon skulle kunna återföra rymmaren till hemmet. Hon var väl förfaren i trolldom och dylikt, och tack vare sig dessa kunskaper stod hon inte rädlös inför det inträffade. En torsdagsnatt, när månen stod i tändning, begav hon sig till socknens kyrkogård, där hon sökte rätt på ett ben som omgivit hjärnan på någon av dem som där begravits. Dagen efter uppsökt hon en bäck i skogen. Med ett söre ^ö fastband hon benet, hon hämtat på kyrkogården, så att detta till en del sänktes i vattnet. Av strömdraget i bäcken sat benet i ständigt rörelse, en rörelse som enligt hennes tro och lärdom skulle verka därhän att mannen skulle återvända till hemmet.

Och mycket riktigt: Från det ögonblick gumman hade sänkt benet i bäckens ten överfölls mannen av en pinande oro och liksom av en oemåttändlig makt drevs han mot hemmet. Den elaka hustrun hade uppnått sitt mål, och den äkten skapliga striden kunde ånyo börja.

En sägen om skogsfrun.

Tvorne bröder från Odenslanda, Johan och Sven Magnusson, höll en dag i mitten av 1880-talet på med att lassa ved i skogen. De hjälptes åt att lasta veden på en vagn, varefter den kördes ut och lades upp vid en vägg, som gick genom skogen. Det gick vanligtvis bra för dem, men den gången det nu är fråga var det som förtrollat. Så fort de lastat sitt lass och skulle köra iväg med det samma, gled lasset av åkdonet utan synbar anledning. De båda bröderna ladda ånyo på veden, men med samma resultat. Och hur många gånger de än lade på ved så åkte den av igen. Till sist brast de båda männens tålmod och vid alla omakter började de att svära på att de var trolltyg med i spelet. Så fort de jade att svära, hördes ett gäckande skratt, som skar genom märg och ben. Illa mods vände de båda bröderna blicken åt det håll varifrån skrattet kom. De fse en syn, som kom blodet att isas i deras ådror, ty vid en stor fall stod skifrun ~~fram~~ med toviggt, korpssvart hår och onskefuldt gnistrande ögon.

Det berättas, att de båda männen flydde så fort de kunde från sitt lass i skogen.